

Sve O Krštenju u Vodi

od

Herbert W. Armstrong

Spaseni smo blagodaću, VEROM - u to nemojte ni da posumnjate. Ali, i za to spasenje postoje uslovi! Milioni ljudi su prevareni, zavedeni da misle kako su spaseni, a u stvari nisu! Njih lažno podučavaju da je "Hristos na krstu *dovršio* plan spasenja". A taj plan je, zapravo, tek počeo da se sprovodi u delo kada je on razapnut na krst. Popularne veroispovesti uče sledeće: "Samo POVERUJ - to je sve što je potrebno; poveruj u Gospoda Isusa Hrista i tog momenta bićeš *spasen!*" To učenje je pogrešno! A zbog prevare - zbog toga što je ISTINITO JEVANĐELJE Isusa Hrista bilo sve samo ne zauvek uništeno u poslednjih 1900 godina, usled propovedanja lažnog jevanđelja o *ličnosti* Isusa Hrista (što su često puta činili lažni Hristosi) - milioni ljudi danas obožavaju Hristovu ličnost. A sve je *to uzalud!* "Uzalud me poštuju", kaže Isus, "učeci nauke koje su ljudske zapovesti" (Jevanđelje po Marku 7:7).

Čovek je smrtno biće; besmrtnost mu nije svojstvena. Od svih ljudi koji su ikada živeli, jedino je Isus Hristos oduvek bio besmrtan (Prva Timoteju 6:16). Kazna za greh je SMRT - druga ili večna smrt, iz koje neće biti vaskrsenja. Pošto su SVI ljudi sagrešili, potpali su pod ovu osudu. Jedino BOG ima večni život koji je svojstven Njegovom ličnom karakteru (Jevanđelje po Jovanu 5:26). Jedino Bog može čoveku da podari večni život. I, kao što Otac ima život svojstven svojoj ličnosti, tako ga je dao i Sinu, Hristu, da ima urođen u sebi večni život. A kroz Hrista, Bog daje večni život nama (Prva Jovanova 5:11-12) - a ko god nema Hrista, nema ni večni život. Večni život je DAR koji nema nijedan čovek *sve dok* ga ne primi kao Božiji DAR (Rimljanima 6:23).

KRV Hristova ne znači da je čovek automatski definitivno spasen. Smrt Hristova je platila kaznu za grehe umesto nas. Ona briše prošle grehe i jedino nas spasava od SMRTNE KAZNE - uklanja ono što nas je odvajalo od Boga i miri nas sa Njim.

Ali, mi smo SPASENI - to jest, dat nam je neprolazan život - zbog toga što je Hristos ŽIV, a ne zbog Njegove smrti (Rimljanima 5:10). Hristos je *živi* Spasitelj! On nije mrtav, On je ustao iz mrtvih! Da On nije ustao iz mrtvih, mi nikada ne bismo mogli da budemo spaseni samo Njegovom krvlju (Prva Korinćanima 15:17-18).

Mi smo smrtni, večni život nam nije urođen, a ukoliko ne budemo spaseni pretil nam kazna večne SMRTI zbog naših greha! Da bismo se spasili, moramo da se rodimo od Boga koji je Duh. Život su nam podarili naši biološki roditelji, pa smo stoga i mi obično telo, prah zemaljski, načinjeni od zemlje (Jevanđelje po Jovanu 3:3, 6; Prva knjiga Mojsijeva 2:7; 3:19; Prva Korinćanima 15:47-49). Da bismo se *rodili* od Boga, prvo moramo da primimo od Gospoda oplodni ŽIVOT - Sveti Duh - u ovom sadašnjem životu. Kao što je slučaj sa još nerođenom bebom u majčinoj utrobi, mi tada bivamo samo duhovno začeti, a da još uvek nismo zaista ROĐENI. U tom trenutku postajemo samo zaveštani NASLEDNICI Carstva, a da još uvek nismo dobili nasledstvo.

Obratiti se Bogu podrazumeva promene u ličnom životu. Kada neko primi Sveti Božiji Duh, sva njegova razmišljanja, pogledi na svet, namere, ciljevi - sve - počinje da se MENJA! To je *obnova* RAZUMA, jer sam Duh je Duh *zdravog razuma*. Ali, čovek u tom stadijumu je još uvek samo začeti. I, kao što još nerođena beba mora da se hrani preko svoje majke i da se fizički razvija i raste pre nego što uopšte može da se rodi, tako i preobraćenik, koji je sada duhovno začeti, mora da se hrani duhovnom hranom iz Božije Reči i da RASTE DUHOVNO u milosti i poznanju Hrista, onako kako On otkriva to duhovno znanje kroz Svoju Reč (Druga Petrova 3:18). On mora da

SAVLADA svoju ljudsku prirodu i postigne samodisciplinu. Mora da se nauči STRPLJENJU, razvije LJUBAV, VERU i RAZUMEVANJE. On mora da čini DELA Hristova; i u tom duhovnom razvoju - ovom životu aktivnog služenja drugima - on mora da PRETRPI progone, mučenja i iskušenja DO SAMOG KRAJA! *Samo* onima koji tokom svog - Duhom začelog - hrišćanskog života rastu u znanju i milosti, savlađuju svoju prirodu, duhovno se razvijaju, čine dela Hristova i trpe do kraja, na kraju će biti data BESMRTNOST. Oni će se na kraju, u vreme drugog Hristovog dolaska, promeniti iz smrtnog u BESMRTNO (Prva Korinćanima 15:53-54). Dakle, kao što kažemo, biti preobraćen - primanjem Svetog Božijeg Duha - je *samo početak*, jer nakon toga započinje period ŽIVOTA pod Božijom VLAŠĆU - po Božijim zakonima u kojima je izražena Njegova volja, umesto da živimo po našoj volji i željama. Osoba nije čak ni začeta od Boga ako ne pripada Hristu (Prva Jovanova 5:12), a ne može da pripada Hristu ako ne primi Sveti Duh (Rimljanima 8:9). Čovek nije niti preobraćen - duhovno začet - niti je čak kročio na put ka konačnom spasenju sve dok od Boga ne PRIMI SVETI DUH! Dakle, pitanje o tome šta je prvi korak ka hrišćanstvu i kako započeti hrišćanski život koji vodi u večan život, vezano je za lične promene i primanje Božijeg Svetog Duha!

"Šta da činimo?"

Obratite pažnju na sam početak Jevanđelja Isusa Hrista (Marko 1:15). Isus reče, "POKAJTE SE i VERUJTE u Jevanđelje". Prve reči, koje je On objavio na samom početku Svog Jevanđelja, imale su za cilj da naredi DVA USLOVA pod kojima neko može da postane hrišćanin: POKAJANJE I VERA. To su dve stvari koje *moramo da učinimo!* Pokajanje se upućuje Bogu, a vera Hristu. Pokajanje znači *prestanak sagrešenja*, a greh je prekršaj Božijeg duhovnog ZAKONA! Tako, dakle, pokajanje znači početak življenja po Božijim Zapovestima! Isus je rekao "verujte u Jevanđelje". A JEVANĐELJE je dobra vest o Božijem Carstvu, koje znači Božiju VLADU, a vlada podrazumeva pokornost ZAKONIMA. U ovom slučaju to su Božiji zakoni, koji iskazuju Božiju volju - vladanje po VOLJI Božijoj i prestanak vladanja po ljudskoj samovolji!

Nakon što je Isus završio svoju službu na zemlji, platio kaznu za vaše grehe, ustao iz mrtvih i vazneo se na nebo, Sveti Duh je poslat na dan Pedesetnica (Pentekost). Na taj praznik hiljade ljudi se našlo u Jerusalimu. Kada je tog jutra Božiji Duh dospao do Isusovih učenika i u njih, hiljade ljudi se našlo u čudu i osetilo strahopoštovanje tokom tog veličanstvenog prizora. Petar je onda dao svoju prvu nadahnutu propoved u toj početnoj fazi razvoja hrišćanske crkve. Hiljade ljudi su se u srcu osetili krivim za smrt Isusa Hrista. Shvatili su da su bili izgubljeni. Shvatili su da je Hristos zaista Mesija - SPASITELJ! "Šta da činimo?" povikali su pred Petrom i učenicima. "KAKO ĆEMO SE SPASITI?" Petar je u tom trenutku bio nadahnut, pa je stigao brz i direktan odgovor: "POKAJTE SE!", viknuo je nadahnuti Petar u velikoj sili, "i neka se svako od vas KRSTI u ime Isusa Hrista za oprostjenje svojih grehova, pa ćete primiti dar DUHA SVETOG!" (Dela apostolska 2:38). To su uslovi za spasenje! Ima ih samo dva i to su isti oni uslovi koje Isus navodi još na samom početku svog Jevanđelja - POKAJANJE i VERA! Jer čovek se ne može valjano krstiti *ukoliko* ne poveruje (Dela apostolska 8:37). Krštenje je obred koji predstavlja VERU u smrt, sahranu i vaskrsenje Isusa Hrista. Kada se jednom ispune ovi uslovi, Bog je obavezan svojim OBEĆANJEM da u pokajanog vernika stavi SVOJ DUH. Taj Duh u sebi nosi Božiju ljubav, veru, razumevanje, ljubaznost, dobrotu, silu itd. Drugim rečima, Duh nam daje božanski um. To je Duh zdravog razuma, sam Božiji život - ovaploćenje i začecje večnog života i Duh koji u sebi sadrži sam Božiji karakter! Sveti Duh MENJA osobu u kojoj se nalazi! "Jer je za vas to obećanje, i za vašu decu, i za sve daljne koliko god ih pozove Gospod Bog naš" (Dela apostolska 2:39). STOGA JE KRŠTENJE NEOPHODNA ETAPA NA PUTU KA SPASENJU!

Isusov primer

Isus nam je sve pokazao ličnim primerom, da bismo Ga sledili u stopu. On je kao pojedinac bio primer pravog hrišćanina, a isto tako i živi primer za one koje je pozvao da budu propovednici (Prva Petrova 2:21). Iako nije počinio nikakav greh za koji mu je potreban oprostaj, Isus se krstio u vodi da bi ostavio nama lični primer za to šta nam valja činiti. O tome možete da pročitate u Jevanđelju po Mateju 3:13-17. Kada se krštavao, Isus je bio uronjen u vodu (a ne poštropljen ili poliven) zato što je "Isus, kada je bio kršten, izašao iz vode". Duh Božiji je odmah sišao na Njega (u tom slučaju Duh je mogao da se vidi golim okom), a glas sa neba je rekao: "Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji". Neka Bog pomogne nama da, uz Njegovu pomoć, snagu i milost bude omogućeno da i mi živimo takav život u kome ćemo prevazilaziti našu grešnu prirodu, kako bi On na kraju mogao da kaže isto i za nas!

Isus je takođe ostavio primer i za propovednike Jevanđelja. Da li ste znali da je Isus krstio više učenika nego Jovan Krstitelj? Čujte: "Posle toga dođe Isus sa svojim učenicima u Judeju, onde je boravio s njima i krštavao. Kad, dakle Gospod sazna da su fariseji čuli kako Isus stiče više učenika i krštava nego Jovan - premda Isus sam nije krštavao, nego njegovi učenici" (Jevanđelje po Jovanu 3:22 i 4:1-2).

Šta znači fraza "u ime Isusa Hrista"?

Fraza "u ime Isusa Hrista" je veoma važna. Isus zapravo nije sam obavljao krštavanje ljudi, već su to za Njega činili Njegovi učenici! To što su oni činili pod Njegovom vlašću i po Njegovim naredbama, pripisivano je Njemu! Dakle, to je bilo isto kao da ih je sam Isus krstio. Evo jedne vrlo važne istine: Njegovi učenici su krstili U NJEGOVO IME - to jest, umesto njega. To su činili za Njega, *vlašću Njegovom*, pa se to smatralo kao da je sam Isus direktno obavio ta krštenja! Zapravo, Sveti Duh je direktno nadahnuo izjavu da je Isus krstio više učenika od Jovana Krstitelja. Kada su, po njegovom uputstvu i po Njegovoj vlasti, Njegovi izabrani učenici (Isus ih je lično izabrao), činili to za Njega, to je bilo kao da je ISUS obavljao čin krštavanja. Drugim rečima, On je to činio posredstvom Svojih učenika!

Tražiti bilo šta u molitvi ili činiti bilo šta U IME ISUSA HRISTA znači tražiti i činiti to VLAŠĆU NJEGOVOM, to jest delati za Njega ili činiti nešto za Njega umesto Njega. Takvo delanje podrazumeva da postoji opunomoćenik koji radi za Njega i da je On preneo svoju vlast na nas. On je to zaista i učinio, jer nam je zapovedeno da sve činimo U IME ISUSA HRISTA!

Isus zapoveda krštavanje

Pokušajte da sebi jasno predočite sliku o istinitom Jevanđelju. Istinito Jevanđelje Isusa Hrista je poruka koju je Bog POSLAO svetu. Hristos, Božiji poslanik, doneo je i objavio tu poruku. Ta poruka se nije prvenstveno odnosila na Njega (Hrista), već na Carstvo, VLAST Božiju. Isus je proveo tri i po godine podučavajući Svoju dvanaestoricu apostola ovoj poruci Jevanđelja. Posle Svog vaskrsenja, Isus im je dao poslednju EVANĐEOSKU dužnost za ovo doba, u kojoj je zapovedio krštenje kao obavezan obred u širenju Jevanđelja: "I reče im: idite u sav svet i objavite evanđelje" (to je poruka koju je poslao Bog, a koju je objavio Hristos) "svakom stvorenju. Ko poveruje i *krsti se* - biće spasen, a ko ne poveruje - biće osuđen" (Marko 16:15-16). Obratite pažnju šta se ističe u tim stihovima: JEVANĐELJE, koje treba da se propoveda, nije poruka koja se čuje u sadašnje vreme o Ličnosti Isusa Hrista, već poruka koju je Isus Hristos doneo i propovedao, a to je dobra vest o VLADI Božijoj!

U šta je neophodno da VERUJETE da biste se spasili? U ono što je propovedano - u JEVANĐELJE! Današnji propovednici, koji iskorenjuju Božiji ZAKON, ukidaju i vladu (Carstvo) Božije (jer bez zakona ne može biti vlade) - oni *poriču* ono u šta se mora

verovati da bi se čovek spasio. Zato njihovi sledbenici ne mogu biti spaseni. Oni su samo prevareni. Isto tako, samo "onaj koji je kršten" biće spasen, jer je to deo onoga što je Bog naložio, odnosno obred koji je potreban za spasenje! Pogledajte verziju apostola Mateja kada je reč o toj Velikoj naredbi:

"Zato idite i načinite sve narode..." (izvesno je da su učenici trebali da uče ove narode onome što je Isus njih podučavao - poruku koju Mu je Bog poslao da preda i objavi svetu - dobre vesti o vladi Božijoj - poruku koja nije bila propovedana tokom 1800 i više godina!) "... krsteći ih *u ime Oca i Sina i Svetoga Duha*, učeći ih da drže sve što sam vam naložio; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka sveta" (Jevanđelje po Mateju 28:19-20). Ovde je Isus, u poslednjoj Velikoj naredbi za propovedanje Jevanđelja u naše vreme, ponovo zapovedio KRŠTENJE. I tu je naročito izjavio da se ljudi krštavaju "u ime Oca, i Sina, i Svetoga Duha".

Samo u ime Isusa Hrista

Pošto se neki danas krste nanovo "SAMO u ime Isusa", sa ciljem da uklone Oca i Svetog Duha, potrebno je da razmotrimo i tu problematiku. Dilema ovih ljudi je to da je taj odeljak u Mateju 28:19 jedino mesto u Bibliji gde se zapoveda krštavanje, kako u ime Isusa Hrista, tako i u ime Oca i Svetoga Duha. Oni razmišljaju na sledeći način: stvar mora biti dokazana "u ustima dva ili više svedoka", a pošto oni tvrde da je ovo jedino mesto gde stoji ovakva zapovest, onda se to mora odbaciti, jer svi drugi biblijski odlomci spominju *samo* Isusovo ime. Objašnjenje se krije u tome da je *samo* u slučaju LJUDSKOG svedočenja, gde jedna strana optužuje drugu, potrebno imati dva ili više svedoka. Taj propis se ne odnosi na božanskog Svedoka, nadahnutog Svetim Duhom, a ako bi se podrazumevalo da se odnosi na Njega, onda to skoro da predstavlja hulu na Svetog Duha! Naprotiv, "SVE pismo je nadahnuo od Boga, i korisno je..." I PISMO NE MOŽE DA SE PREKIDA! Ako biste mogli da prekinete, opovrgnete, odbacite ili isključite ovaj deo iz Biblije, onda imate pravo da to učinite i sa svim ostalim stihovima! Reč koja je prevedena u tom stihu kao "u", trebala bi pravilno da se prevede sa "unutar", što onda znači da se pokajani vernici krste u okviru Boga Oca, Sina Hrista i Svetog Duha. Ali onaj koji uranja novog vernika u vodu, izvršava taj čin U IME - po vlasti - ISUSA HRISTA. Zašto? Zato što je Isus rekao: "SVA SILA" - a to podrazumeva i svu vlast - "data je meni, na nebesima i na zemlji". On ima SVU vlast, pa se samim tim čin krštenja obavlja ili Njegovom vlašću, ili bez ikakve vlasti!

Novozavetna uredba

Apostoli su to shvatili kao božansku Obavezu i Zapovest. Oni su je izvršavali i uvek krštavali pokajane vernike. Prva nadahnutu propoved, nakon što je Sveti Duh došao da preobradi Petra i apostole, već je spomenuta. Petar je svima zapovedio da se pokaju i krste. I "tako se krstiše oni koji su primili njegovu reč i dodade se onoga dana Crkvi oko tri hiljade duša" (Dela apostolska 2:41). "Tako Filip dođe u glavni grad Samarije i propovedaše im Hrista. Kada pak poverovaše Filipu, koji je propovedao evanđelje o carstvu Božijem i o imenu Isusa Hrista, krštavahu se ljudi i žene" (Dela apostolska 8:5, 12).

Neki ljudi, koji ne veruju u krštenje, mogu da kažu kako to krštenje nije bilo krštenje vodom, nego Svetim Duhom. Ali kasnije, kada su apostoli poslali Petra i Jovana k ljudima u Samariji, "koji siđoše i pomoliše se Bogu za njih - *da prime Duha Svetoga; još, naime, ni na jednog od njih ne beše sišao*, nego su bili *samo kršteni* u ime Gospoda Isusa" (stih 15 i 16). Do tada niko od tih ljudi nije bio kršten Svetim Duhom, mada su već *bili kršteni*. Pošto nisu bili kršteni Svetim Duhom, očito je da su bili kršteni u vodi.

Krštenje - definitivno zapovedeno!

Kao što je Petar izrekao svoju prvu nadahnutu propoved, nakon silaska Svetog Duha i zapovedio jerusalimskim Jevrejima da se krste, tako je Bog, deset godina kasnije, takođe poslao prvo Petra da propoveda Jevanđelje neznabošcima (nejevrejima). To se prvi put dogodilo u kući veoma pobožnog neznabošca, Kornelija. Ali, koliko god bio pobožan, Kornelije nije razumevao spasenje - nije posedovao ZNANJA o tome. On nije znao ništa bolje, nego da padne na noge Petru, običnom čoveku i da mu se klanja. Bog je zato poslao Petra da poduči Kornelija.

Petar je propovedao Kornelijevoj porodici "Reč koju je Bog poslao" - poruku koju je Bog poslao preko Svog vesnika, Isusa Hrista. "Dok je Petar još govorio ove reči, siđe Duh Sveti na sve koji su slušali govor" (Dela apostolska 10:44). Ovaj fenomen je u 45. stihu opisan kao "dar Svetoga Duha". Reč "takođe" označava istovetno "krštenje" Svetim Duhom koje su primili i Petar i apostoli. U Delima apostolskim 11:15-17, to je jasno opisano kao ISTO "krštenje" Svetim Duhom koje su apostoli primili. Dakle, oni *jesu* primili "krštenje" Duhom.

"Jer su ih slušali kako govore jezike i veličaju Boga. Tada odgovori Petar: može li ko da uskrati vodu, da se ne krste ovi koji su primili Duha Svetoga kao i mi? I zapovedi da ih krste u ime Isusa Hrista. Tada ga zamoliše da ostane još nekoliko dana" (Dela apostolska 10:46-48).

Tu stoji konačna, nadahnutu ZAPOVEST o krštavanju u VODI.

Uronjavanje, škropljenje ili polivanje?

Kao i u svim drugim doktrinama, današnje crkve se nalaze u najvećoj zabuni: neke praktikuju polivanje vodom, neke škropljenje, a druge uronjavanje. Neki kažu da nema razlike u tome kako se izvodi krštenje. Oni koji praktikuju škropljenje vodom, obično to primenjuju na deci.

Reč "krštenje" dolazi od grčke reči "baptizo" (Novi Zavet je pisan na grčkom jeziku). Dok su u većini jezika prevodioci ostavili grčku reč "baptizo" neprevedenu na svoj maternji jezik, kod nas je upotrebljena reč "krštenje". Međutim, originalna grčka reč znači "POTOPITI", odnosno "uroniti, utopiti ili zagnjuriti". Ona pak ne znači "poškropiti" ili "politi". Grčka reč za škropljenje je *rantidzo*, a za polivanje - *heo*. Sveti Duh nije nadahnuo zapisivanje tih reči, već reč "*baptizo*" koja znači "POTOPITI, URONITI". Stoga škropljenje i polivanje vodom ne predstavljaju krštenje!

Kada neko shvati šta znače Bogom nadahnete reči, onda je smešno govoriti o tome "koju *formu* ili *način* krštenja da koristimo - škropljenje, polivanje ili potapanje". To je isto toliko smešno koliko i pitanje koji vid POTAPANJA treba koristiti: škropljenje, polivanje ili potapanje! To bi bilo isto kao kada bi neko pitao: "Na koji vid ili način ćemo se skijati: plivanjem, klizanjem ili skijanjem?" Plivanje i klizanje nisu isto što i skijanje. Stoga škropljenje i polivanje ne znače krštavanje.

Jovan je krštavao blizu Enona, nedaleko od Jerusalima, "jer je bilo *puno vode* tamo" (Jovan 3:23). Da se taj obred obavljao škropljenjem, Jovanu ne bi trebalo više vode od jedne šolje, dok bi mu za polivanje bio dovoljan jedan krčag. Ali, krštenje (baptizo, tj. uronjavanje) zahteva "MNOGO VODE" koja teče u reci. Ovaj stih takođe ukazuje na to da je Jovan krštavao ljude sa *mnogo* vode, a ne tako što bi sipao vodu iz šolje na glavu vernika.

Isus nam je dao primer u Svom ličnom činu krštenja. Njegovo krštenje nije imalo nikakvu drugu svrhu, osim za ličan primer nama. On je bio uronjen budući da je izašao IZ vode! Filip i evnuh su sišli u vodu (Dela apostolska 8:38). Filip zaista nije imao nikakav razlog da ulazi u vodu, *osim* ako nije postojao neki drugi način da potopi evnuha u reku. U 39. stihu piše da su obojica izašli IZ vode.

Šta znači krštenje?

Krštenje predstavlja POGREB i USTAJANJE iz grobnice (pogledajte šta piše u poslanici Kološanima 2:12: "Kad ste u krštenju s njim sahranjeni; u njemu ste zajedno s njim vaskrsnuti verom u delotvornu silu Boga koji ga je vaskrsao iz mrtvih". Ni škropljenje, ni polivanje vodom ne predstavlja pogreb, a iz te vode se ne može ni ustati. Čin prskanja ili polivanja vodom ne oslikava simbolično značenje koje se krije u obredu krštenja, pa stoga takva praksa ne sadrži u sebi nikakav smisao.

Kada je osoba uronjena u vodu, ona se nađe u "vodenom" grobu. Kada bi ta osoba ostala pod vodom, ona ne bi živela duže od deset minuta ukoliko ne USTANE iz takvog jednog vodenog groba. Stoga, zapravo, osoba koja se potopi u vodu, u jednom trenutku se nađe u bukvalnom grobu. Vidite šta se dalje kaže o krštenju: "Ili ne znate da smo svi mi, koji smo *kršteni* u Hrista Isusa, u njegovu *smrt* kršteni? Tako smo mi krštenjem u smrt zajedno s njim *sahranjeni*, da bismo, kao što je Hristos *vaskrsnut* iz mrtvih očevom slavom, i mi na isti način živeli novim životom. Jer kada smo *srasli sa slikom njegove smrti*, onda ćemo srasiti *i sa slikom njegovog vaskrsenja*" (Rimljanima 6:3-5). Ovaj stih opisuje divnu simboliku - pravo značenje krštenja! Krštenje simbolično oslikava smrt, pogreb i vaskrsenje Isusa Hrista.

Ali, krštenje je slika DUALNOSTI, pošto sve u Božijem Planu ima DVOJNO dejstvo. Simbolika krštenja takođe oslikava raspinjanje starog *Ja* (stihovi 6-7) ili raspeće grešnog života i *pogreb* svog grešnog *Ja*. Izlazak iz vodenog groba simbolički predstavlja IZMENJENU osobu koja vaskrsava u novi pravedan, duhovni život u Hristu Isusu. Ulazak u vodu oslikava SMRT Hristovu, kao i starog *Ja*. Pogreb u vodi predstavlja Hristovu, kao i sahranu starog *Ja*. Izlazak iz vode oslikava Hristovo VASKRSENJE, kao i duhovno vaskrsnu osobu koja od sada pa nadalje hoda "u obnovljenju života".

Krštenje je obred koji je odredio Hristos. Njime iskazujemo svoju VERU u Hrista kao Spasitelja - to jest da PRIHVATAMO Njegovu smrt, pogreb i vaskrsenje za nas, kao i naše pokajanje od starog života i sahranjivanje istog, iz čega se podižemo u novi i viši život od tog trenutka nadalje. Ova divna zapovest je puna značenja!

Ne postoji krštenje u veroispovest

Ako pažljivo primetite - mi smo "KRŠTENI U HRISTA ISUSA" (stih 3, gore) ili, kao što je Isus to kazao u Jevanđelju po Mateju 28:19, u Oca, Sina i Svetoga Duha. Drugim rečima, nismo se krstili u NEKU OD CRKVENIH ORGANIZACIJA ILI VEROISPOVESTI. U mnogim sektaškim crkvama danas propovednici odbijaju da krste one koji neće da pristupe njihovim crkvama - grupi ili organizaciji *ljudi kojoj ti propovednici pripadaju*. To i nije ispravno krštenje budući da je za sve nas potrebno da se krstimo u božansku porodicu - porodicu od Boga. A to treba da bude učinjeno u ime - autoritetom - Isusa Hrista. U mnogim crkvama obred krštenja se izopačio u ritual ili ceremoniju ulaska u bratstvo sektaške organizacije. To se sada više nimalo ne razlikuje od nekog rituala kojim se ljudi učlanjuju u masonsku ložu ili neki društveni klub!

Dobro obratite pažnju na sledeće činjenice: neko može da se "učlani" u ložu, društveni klub i organizovanu grupu ljudi (mnoge današnje crkve pretvorile su se u obične klubove za druženje). Ali čovek se ne može pridružiti istinitoj Božijoj Crkvi! U nju je nemoguće UĆI svojom sopstvenom voljom, jer je Bog taj koji mora da vas postavi u nju. Nijedan čovek to ne može da uradi, niti ste vi sami u stanju to da učinite!

Kako se stiče pristup u istinitu Crkvu? "JEDNIM DUHOM smo svi kršteni u jedno telo" - Telo Hrista - u istinitu Crkvu Božiju. Krstiti, tj. "baptizo" znači "UBACITI". Kada primimo Sveti Duh Božiji, koji *menja našu ličnost kako bi* nas načinio novim stvorenjima u Hristu - tada postajemo oplodeni od Boga za život večni. To je sama klica života koja dolazi od Boga Oca - Duh "posinaštva" kojim postajemo NJEGOVA

DECA i kojim možemo da ga zovemo "OČE" (Rimljanima 8:14-15). Crkva Božija je Božiji dom koji se sastoji od Božije DECE. Ne možemo da postanemo deca Božija dok nas On sam ne začne, to jest dok ne primimo Njegov Duh, a samim tim i Njegovu Prirodu i Njegov Život. Kada primimo Božiji Duh automatski bivamo STAVLJENI U Njegovu porodicu - Njegovu CRKVU! Pridruživanje nekom od društvenih klubova koji se zove "crkva" ne znači da je neko metnut u Božiju Crkvu!

Dakle, krštavanje vodom je neophodan USLOV da bi neko primio Sveti Duh. Ljudi u Samariji i Efesu nisu primili Sveti Duh sve *dok* se nisu krstili u vodi (Dela apostolska 8:14-17; 19:1-6). Doduše, Kornelijeve ukućani su primili Sveti Duh, usled čega ih je Duh već bio krstio u Crkvu još pre nego što su se krstili vodom. Ali, prvo što je Petar uradio bilo je da im zapovedi da se krste u vodi. Ovaj redak izuzetak od pravila, očito nije isključio samo pravilo - zapovest da se ljudi krste u vodi!

MEĐUTIM, NIGDE U BIBLIJI NE POSTOJI OBEĆANJE DA ĆE BILO KO PRIMITI SVETI DUH PRE NEGO ŠTO SE KRSTI U VODI - čak i ako Bog, u Svojoj mudrosti i ljubavi, u retkim prilikama može da načini izuzetak. Zapovest glasi: "*Pokajte se i krstite se*" - i ONDA "ćete dobiti dar od Duha Svetoga".

Zločinac na krstu pored Isusovog

Da li je krštenje esencijalno za spasenje, jer šta se dogodilo u slučaju sa "zločincem na krstu"? Odgovor glasi: BOG ZAPOVEDA KRŠTENJE! Čin krštenja, sam po sebi, *nas ne spasava*. Iako zapovedeno za "oproštaj greha", ono je samo simbol čina kojim se praštaju naši gresi - HRISTOVE SMRTI. Isto tako, iako krštenje oslikava i vaskrsenje Isusa Hrista, kojim smo u stvari spaseni, ono samo predstavlja simbol te stvarnosti, a ne i samu stvarnost.

Činjenično je stanje da "zločinac na krstu" nije bio u stanju da se krsti. A pošto krštenje *nije* to što nas spasava od smrtno kazne, čini od nas pravednike i dodeljuje nam večni život, zločinac nije mogao da izgubi spasenje zbog okolnosti koje su bile van njegove kontrole. Bog omogućava izuzetak u takvim slučajevima. Ali, Bog *zapoveda* da se krštenje obavlja u vodi, tako da onaj KO JE U MOGUĆNOSTI da prkosi toj zapovesti, da je odbije, zanemari, pa čak i da joj se prekasno pokori, svakako bi takav čin nepokornosti, sam po sebi, nametnuo KAZNU za greh i kao posledicu imao gubitak spasenja. Ne treba brinuti o zločincu koji je bio razapnut na krst ili nekome ko nije sasvim u mogućnosti da se krsti. Treba se, međutim, MNOGO brinuti o nama koji smo u stanju da se krstimo i o tome da li se pokoravamo toj zapovesti. Krštenje je suštinsko za spasenje čoveka budući da to Bog zapoveda. Nesaglasnost sa tom zapovešću predstavlja nepokornost *koja* bi značila gubitak spasenja.

Koliko dugo čekati?

Tako dolazimo do pitanja koliko brzo je potrebno raditi na tome da se krstimo? U jednoj ili dvema veroispovestima insistira se da krštavanje mora da se odlaže dok se kandidat ne dokaže - to jest dok ne dokaže da u sebi ima Sveti Duh, da živi duhovnim životom pravednika ili da je dostigao izvesno duhovno ZNANJE. Jedna denominacija neće da krštava ljude dok ne shvate i ne prihvate Božiji zakon i njene mnogobrojne ostale doktrine. U njoj se obično praktikuje šestomesečni period probe kandidata za krštenje.

Pavle kaže da je Božiji zakon duhovan i da telesni (nepreobraćeni) um nije potčinjen tom zakonu, niti može biti (Rimljanima 7:14 i 8:7). Božija zapovest ide ovim redosledom:

1) Propovedati Jevanđelje, što dovodi do toga da greh bude osuđen u srcima onih koje Bog poziva, što potom dovodi do POKAJANJA i VERE u Hrista;

2) KRŠTENJE i

3) takve osobe će primiti Sveti Duh, koji obnavlja njihov um, podučava ih i otkriva im duhovnu istinu. Pošto čovek ne može duhovno da razume Božiji duhovni Zakon i duhovne stvari DOK ne primi Sveti Duh, a i pošto mora da se krsti pre nego što se ostvari obećanje da će primiti Sveti Duh, takva osoba *najpre* mora da se krsti. SVAKO zna da je sagrešio i živio protivno Božijoj volji, mada ne mora tu istu Božiju volju i duhovno da razume. Bog može da podari pokajanje telesnom umu *pre* nego što se um takve osobe uopšte preobrati. Znači, nije potrebno imati obrazovanje biblijskih nauka sa nekog duhovnog fakulteta da bi se neko pokajao i bio kršten u Hristu. Redosled događaja iz Isusovog primera je bio:

1) PROPOVEDATI JEVANĐELJE,

2) KRSTITI pokajane vernike,

3) NAUČITI IH ZAPOVESTIMA (Jevanđelje po Mateju 28:19-20). Stoga sledi pitanje: koliko dugo treba odgađati krštenje? Odgovor je: čim je neko uveren (osuđen) u svom srcu za svoje grehe iz prošlosti i svoj grešan život - čim shvati da je njegov način života bio POGREŠAN, postane umoran i bude mu dosta takvog života; obrati se *od* sopstvenih i poželi da otkrije Božije puteve i da po njima živi; iskreno se POKAJE zbog prethodnog života punog greha, POVERUJE u Isusa Hrista i prihvati ga kao ličnog Spasitelja kome odsada mora da se pokorava, te ŽELI DA SE OKRENE IZMENJENOM, DRUKČIJEM, NOVOM I SREĆNOM ŽIVOTU U VERI U ISUSA HRISTA i da postane dete Božije - onda takvu osobu treba krstiti po mogućstvu ODMAH. Ako je nije moguće krstiti odmah, onda to treba učiniti ČIM neko od iskrenih Božijih sluga bude na raspolaganju da obavi čin krštenja.

Krštenje nikad ne odlagati!

Krštenje može da se zanemari dok ne postane suviše kasno! Svaki slučaj krštenja koji se spominje u Novom Zvetu, pokazuje da su pokajani vernici krštavani ODMAH. Na dan Pedesetnica (Pentekost), kršteno je tri hiljade ljudi TOG ISTOG DANA. Filip je ODMAH krstio evnuha. Bog je poslao Ananiju da krsti Savla, čije je ime promenjeno u Pavle (koji kasnije postaje apostol). Odmah nakon što se sreo sa Savlom, Ananija je rekao: "I što sad oklevaš? Ustani, krsti se, prizovi Njegovo ime i speri svoje grehe" (Dela apostolska 22:16). Pavle je krstio tamničara iz Filipije i sve iz njegove kuće "istog časa u noći" - a bilo je posle ponoći (Dela apostolska 16:33). Oni čak nisu sačekali ni zora da svane!

Da li krstiti decu?

Niko ne može da se krsti dok se u potpunosti ne POKAJE od svojih greha. Samo onaj ko VERUJE u istinito JEVANĐELJE (poruku koju je Isus objavio o Carstvu - Vladi Božijoj) i u Isusa Hrista kao svog ličnog Spasitelja, može da se krsti (vidi Dela apostolska 2:38; 8:37; 16:31). Deca nemaju tu zrelost koja je potrebna za samodisciplinu iskrenog pokajanja i verovanja. Često (u crkvama u kojima se krštavaju i deca) krštavana deca ubrzo postaju još samovoljnija, nepokornija i grešnija nego ranije. Kada su se neki Samarićani pokajali, čuvši Filipovu propoved, "bili su kršteni, i *muškarci* i *žene*" (Dela apostolska 8:12). Samo odrasle osobe su dovoljno sazrele da budu spremne za krštenje. Prosečna osoba ne doživi potpunu emotivnu zrelost do oko 25. godine života, mada ima i čestih izuzetaka. Samo mali broj ljudi sazri i postane trezven i stalozhen u svojim pogledima na svet u 16. godini, u retkim slučajevima čak i ranije.

Nezrela osoba može da doživi osećanje prolazne griže savesti, što može biti pogrešno protumačeno kao POKAJANJE, koje je u stvari samo kratkotrajno osećanje, koje traje trenutno i brzo se zaboravlja. To je kao "dečija ljubav". Koliko samo

tinejdžera starosti od 13-17 godina ima prolazna emotivna iskustva i osećanje da su sigurno zaljubljeni! Naravno, oni sami su sigurni u to i niko ih ne može ubediti da nisu u pravu. Kasnije oni obično prerastu takva osećanja, mada, naravno, u retkim slučajevima tinejdžeri zaista mogu da "znaju šta stvarno misle i osećaju" - iako su to retki slučajevi koji nisu pravilo. Isti je slučaj sa pokajanjem i verom. Dete koje se krsti može da bude vrlo ozbiljno o tom činu *u jednom trenutku*. Ali kada odraste, dolazi do potpuno novog iskustva u životu - pada pod "tinejdžerske" uticaje, koji se danas poprilično razlikuju od iskustava prošle ili pretprošle generacije. Danas tinejdžeri moraju da naiđu na mnoga iskušenja, koja su svojstvena za tu energičnu, dinamičnu, neumornu mladost u cvatu seksualnih zahteva koji žude za iznenađenjima. Iskustvo pokazuje da čak ni jedan od hiljadu ne može da bude iskreno "preobraćen" pre tog doba i da to i OSTANE i da neprestano DUHOVNO RASTE, sve bliže Hristu i Njegovom Carstvu, tokom tih iskušavajućih godina. Nemoguće je ustanoviti pravilo o tome u kojoj godini života je najadekvatnije da se neko krsti. Ali, skoro je apsolutno nemoguće biti SIGURAN da mladi ljudi ispod 21. ili 25. godine života - a naročito ispod 18 - su u adekvatnom starosnom dobu kada bi mogli da se krste. Jer, kako čovek može da bude potpuno SIGURAN da se mlada osoba u tom dobu *zaista* pokajala od samovolje i svetskog načina razmišljanja? Takvu osobu treba ohrabriti da živi u skladu sa Božijom Rečju, ali da se uzdrži od krštenja dok ne bude sigurna u to što radi. Jovan Krstitelj je insistirao da kandidati donesu "plodove dostojne krštenja", to jest da dokažu svoje pokajanje plodovima (pravde) u svom životu. *Mladi* bi trebalo da sačekaju nekoliko godina dok takvi plodovi ne dokažu njihovo pokajanje, trajnu iskrenost i ozbiljnost. Odrasli bi trebali da budu kršteni ODMAH, ili čim je to moguće izvesti, nakon što je utvrđeno da su se odistinski pokajali i poverovali.

U slučaju nekih naših čitalaca koji čekaju na krštenje, a koji nisu u mogućnosti da pronađu čoveka od Boga koji je kvalifikovan da to učini, ta potreba ih primorava da sačekaju dok se ne sretnu sa propovednikom. Tamo gde opravdani razlozi onemogućavaju da do krštenja dođe odmah, kao u slučaju zločinca na krstu, Bog razume i uzima to u obzir. Ali izbegavajte bilo kakvo odlaganje ako to nije neophodno.

Da li krštenje moraju da obave samo rukopoloženi propovednici?

Najzad, ko je nadležan da obavlja obred krštenja? Mora li samo rukopoloženi propovednik da bude taj koji će krstiti pokajanog vernika? Koliko uspeh krštenja zavisi od dobrote, vere i duhovnosti čoveka koji obavlja taj čin? Pogledajmo prvo *primer krštenja Isusa Hrista*, potom Hristova *uputstva o tom obredu i najzad* učenje i praksu u ranoj novozavetnoj Crkvi.

Da li je sam Isus bio "rukopoloženi propovednik", koji je delovao po postavljanju i odobrenju jedne od popularnih denominacija u Njegovom okruženju? Ne! On je u njihovim očima bio prezren i odbačen. Članovi tih denominacija su Mu se suprotstavljali, progonili i ponižavali Ga pošto je On bio nekonformista. A On je krštavao više učenika nego Jovan Krstitelj. Čak ni Jovan Krstitelj nije bio priznat, postavljen od bilo koje popularne grupe ili crkve u to vreme, niti je uživao bilo kakvu podršku od njih. Sa njihove tačke gledišta, Jovan Krstitelj je bio "vanzemaljac".

Sam Isus, zapravo, nikoga nije uronio u vodu sopstvenim rukama, kao što već rekosmo. To su za Njega činili Njegovi učenici pod Njegovim autoritetom. Upravo to je poenta koja daje odgovor na celo pitanje. Svako ko je kvalifikovan da zaronjava pokajane vernike, uvek mora da to učini u IME ISUSA HRISTA, što znači Njegovom vlašću, kao Hristov učenik. Princip je da je HRISTOS TAJ KOJI VAS KRŠTAVA. Čovek koji vas uranja u vodu samo obavlja taj fizički čin *za* Hrista, umesto Njega. Na Vama nije da tražite nekog određenog čoveka, nego da savesno pokušate da odete do onog

za koga iskreno osećate da je to čovek Božiji, pozvan od Hrista, koga Hristos koristi u radu Svoje istinite Crkve. Ako taj čovek kasnije krene pogrešnim putem, *vaše* spasenje ne zavisi od njega (ili bilo kog drugog smrtnika), **NEGO SAMO OD HRISTA!** Stoga, u tom slučaju nema razloga da vas neko drugi ponovo krštava.

Uvek postoji mogućnost da se prevarite u čoveka za koga verujete da je kvalifikovan da obavi obred krštenja za Hrista. Kad bi vaše krštenje zavisilo od tog čoveka, morali biste da imate *božansku* moć da čitate misli i srca kako biste bili sigurni da je to prava osoba. Mogli biste da budete uronjeni i 50 puta pre nego što ste apsolutno sigurni u čoveka koji je to učinio! Pa čak i tada možete da pogrešite. Vaše je da budete što pažljiviji - koliko vam Bog daje da vidite - prilikom izbora čoveka koji dela za Hrista kada trebate da se krstite. Ali, u tom činu **NE GLEDAJTE ČOVEKA - GLEDAJTE U HRISTA**. Smatrajte da Vas Hristos krštava posredstvom čoveka. Čak i da se čovek koji posreduje pokaže nesavršenim, ne zaboravite da su svi ljudi nesavršeni i da je krštenje učinjeno za i u ime *jedinog* koji je ikada bio savršen. Pošto je čin krštenja u stvarnosti učinio HRISTOS, onda to nikada ne treba ponavljati uz posredstvo bilo kog drugog čoveka.

Ko da obavlja čin krštenja?

Vratimo se na Hristov primer. U Njegovoj sopstvenoj zemaljskoj službi uranjanje pokajanih vernika činili su za Njega Njegovi učenici. U to vreme učenici čak nisu bili ni preobraćeni - još nisu primili Sveti Duh, pošto Sveti Duh još nije bio dat (Jevanđelje po Jovanu 7:39) - budući da se Isus još nije bio vazneo na nebo, sa kojeg je trebalo da pošalje Sveti Duh (Jevanđelje po Jovanu 16:7). Sveti Duh je prvi put ušao i preobratio Hristove učenike na dan Pedesetnica. Petar je bio vođa Hristovih učenika, pa čak i nakon tog krštenja Petar se tri puta odrekao Isusa. Da vas je kojim slučajem Petar krstio u Hristovo ime, da li biste, pošto čujete da se odrekao Isusa, otišli da se ponovo krstite?

Ovi ljudi, koji su krštavali za Isusa dok je On bio sa njima u ljudskom liku, nisu bili profesionalni sveštenici, niti priznati od strane ijedne popularne crkve. Oni su u to vreme jednostavno bili samo Isusovi UČENICI koje je On poučao i još uvek nisu bili spremni da budu poslani kao Njegovi apostoli i propovednici. Reklo bi se da su svi oni bili *mladi* ljudi, verovatno nedovoljno stari da budu propovednici ili jevanđelisti. Ne samo da oni nisu bili savršeni, nego čak nisu bili ni preobraćeni (Luka 22:32).

Razmotrite sada Hristovo učenje. Oni koji se bave poučavanjem ili propovedanjem Njegovog Jevanđelja (većina popularnih veroispovesti propoveda *drukčije jevanđelje*) su ljudi za koje je On zapovedio i postavio ih na dužnost da obavljaju krštenje (Matej 28:19-20). Razmotrite primer obreda krštenja u ranoj hrišćanskoj Crkvi koja je bila nadahnutu od Boga. Filip nije bio apostol, ni redovan sveštenik, već običan đakon koga je Crkva postavila na dužnost da samo obavlja fizičke poslove, kao što je recimo služenje oko stolova (Dela apostolska 6:2-5). Ipak, Filip je sišao u Samariju i propovedao Hrista i Njegovo Carstvo, te su oni koji su poverovali bili kršteni (Dela apostolska 8:5-6, 12). U tekstu se čak ne tvrdi da je Filip obavio krštenje. Moguće je čak da su neki od njegovih novopreobraćenih krštenika to učinili. Ako proučite ovu temu u Novom Zavetu, videćete da se u njemu ne pridaje veliki značaj tome *ko* uranja vernika u vodu, pošto se smatra da je Hristos taj koji krštava. Sveti Duh je kasnije poslao Filipa da krsti evnuha (Dela apostolska 8:26-39). Međutim, uočavate u Novom Zavetu da je onaj koji vrši ceremoniju krštenja u svakom slučaju *predstavnik* (iako nije *nužno* da bude i rukopoloženi propovednik) istinske Crkve Božije. Tu Crkvu osnovao je Isus (Matej 16:18).

Apostol Pavle je krstio nekolicinu

Razmotrimo, najzad, primer iz rada apostola Pavla i njegovo učenje na temu krštenja. Crkva u Korintu je bila zavađena oko toga *kog čoveka* treba slediti. Jedni su hteli da slede Pavla i da osnuju crkvu sa njim na čelu, drugi su pak hteli da slede Petra, treći Apolosa.

"Je li Hrist podeljen?" pitao ih je Pavle (Prva Korinćanima 1:13). "Da li se Hristos razdelio? da nije Pavle raspet za vas? ili ste kršteni u ime Pavlovo? Hvala Bogu što ni jednoga od vas nisam krstio osim Krispa i Gaja, da ne bi ko rekao da ste u moje ime kršteni. Krstio sam još i Stefanin dom; dalje ne znam da li sam koga drugog krstio. Mene, uostalom, Hristos nije poslao da krštavam, nego da propovedam evanđelje, i to ne u rečitoj mudrosti - da Hristov krst ne bi izgubio svoju vrednost" (Prva Korinćanima 1:13-17).

Obratite pažnju na to da je PAVLE KRSTIO VEOMA MALI BROJ LJUDI. Drugi, među kojima je verovatno bilo i nekoliko neiskusnih članova, koji uopšte nisu bili rukopoloženi propovednici, činili su to za Hrista. Pavle je bio propovednik pozvan od Boga, posredstvom koga je Hristos preneo Jevanđelje neznabošcima. Kroz njega je HRISTOS, *kao glava Crkve*, upravljao crkvama koje su nastale usled Pavlovog propovedanja i propovedanja mladih ljudi koje je Pavle podučavao i slao da rade pod njegovom upravom. Pavle nije smatrao da je bilo važno ili suštinski bitno da on lično krsti sve one koji su se preobratili tokom propovedanja, kroz službu koju je Bog izveo kroz Pavla kao onoga koji je tu službu nadzirao. "Hrist me nije poslao da krstim", rekao je on. Za Pavla su to činili drugi rukopoloženi propovednici i pomoćnici - POD PAVLOVIM RUKOVODSTVOM. Kao što je to bio slučaj i u vreme apostola Pavla, tako i danas postoji opasnost da se ljudi previše brinu o čoveku (ljudskom posredniku koga Bog koristi), umesto da gledaju na Hrista, Glavu istinske Crkve Božije.

I tako, kao što je činio Pavle, danas imamo druge osvećene i posvećene ljude, koji nisu rukopoloženi da obavljaju krštenje. To se radi U IME ISUSA HRISTA - HRISTOS je zapravo taj koji obavlja krštenje posredstvom ljudi. Čovek koji to radi, služi isključivo kao *sluga*, ili Hristov posrednik - jer bilo koja služba se ionako nikad ne obavlja na veru, slavu ili čast onoga koji služi.

Savetovanje oko krštenja

Crkva Božija ima posvećene, *preobraćene*, rukopoložene propovednike i asistente u mnogim krajevima sveta. Oni vam stoje na raspolaganju da odgovore na pitanja o *pokajanju* i *krštenju* i objasne vam Bibliju *ako* to zatražite. Svi ti ljudi su potpuno upućeni u obavljanje obreda *krštenja*. Naravno, oni neće *navaljivati* na vas da se krstite. Bog je svakog čoveka načinio kao biće slobodne moralne volje. On tera svakog čoveka da sam donosi sopstvene odluke. Istiniti Bog vas nikada neće primorati da se preobratite. Međutim, ako vi svojom sopstvenom voljom želite da se lično posavetujete o pitanjima pokajanja i krštenja, zašto ne biste zatražili privatni sastanak sa jednim od Božijih propovednika? I dozvolite da vam predložim da pribeležite PITANJA koja želite da postavite, jer sam se lično uverio, nakon više od 46 godina iskustva, da ćete ih zaboraviti ukoliko ne zapišete.

Stotine, čak hiljade ljudi, preobraćaju se Bogu. Njihovi životi se menjaju posredstvom ovog Božijeg Dela i službe Crkve Božije. Neki su se, ne shvatajući da jedan od samih - od Boga - pozvanih i posvećenih propovednika, koji može da odgovori na pitanja i obavi čin krštenja, pridružili jednoj od crkava ovoga sveta. Istinitoj Božijoj Crkvi ne možete da se pridružite - Svemoćni Bog vas *stavlja u nju*. Ali, ako imate pitanja o druženju, doktrini ili praksi, pokajanju i krštavanju - ili bilo kakvo pitanje vezano za Bibliju ili hrišćanski način života, pišite nam.

Bog je dao mnogo iskreno pozvanih i izabranih ljudi koji mogu da se posavetuju sa vama i odgovore na vaša pitanja. Dobro procenite ČINJENICE, u skladu sa vašom sopstvenom Biblijom. *Onda* donesite odluku i krenite putem koji vam Bog pokaže.

Kraj